

nieprawidłowości i zakres ewentualnych konsekwencji finansowych ewentualnych braków systemów służących zarządzaniu i kontroli — tak, aby nie przyjąć środka, który okazałby się nieproporcjonalny. Niezrozumiałym jest zatem, jak można było się nosić z zamiarem całkowitego cofnięcia przyznanej pomocy w sytuacji, gdy wynoszące 100 % korekty znajdują zastosowanie tylko wówczas, gdy braki systemów służących zarządzaniu i kontroli są mają taką skalę lub też wykryta nieprawidłowość jest tak poważna, iż stanowi całkowite uchybienie normom wspólnotowym, co skutkuje niezgodnością z prawem wszystkich wypłat. Jeśli sytuacja taka nie ma zaś miejsca, władze proponują stosowanie korekt wynoszących jedynie 5 lub 2 % czy nawet rezygnację z zastosowania korekty.

Skarżąca stoi na stanowisku, że problemy z wykładnią rozpatrywanego przepisu stanowią ważną okoliczność łagodzącą, którą Komisja Europejska winna zawsze brać pod uwagę. W opisanych okolicznościach istnieją mniej restrykcyjne środki do osiągnięcia realizowanego celu, takie jak zastosowanie mniejszej korekty czy wręcz rezygnacja z jej zastosowania. A zatem, jeśli Komisja postanowi zastosować w odniesieniu do przyznanej pomocy korektę — z czym skarżąca się nie zgadza — korekta ta w żadnym przypadku nie może przekraczać 5 %, a wręcz powinna być niższa czy też należy zrezygnować z jej zastosowania.

6. Zarzut szósty oparty na przedawnieniu

Skarżąca twierdzi, że w każdym razie możliwość żądania odzyskania wydatków sprzed dnia 3 czerwca 2003 r. uległa już przedawnieniu ze względu na to, iż ostatni dowód księgowy pochodzi z dnia 28 lutego 2003 r., czyli trzech miesięcy i dwóch dni przed rozpatrywaną datą. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. ⁽⁴⁾ możliwość wszczęcia postępowania przedawnia się po upływie czterech lat licząc od daty, w której doszło do nieprawidłowości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 16/2003 z dnia 6 stycznia 2003 r. ustanawiające specjalne szczegółowe zasady dla wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 w zakresie kwalifikowania wydatków w kontekście środków częściowo finansowanych przez Fundusz Spójności (Dz.U. L 2, s. 7).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 308 z 8.12.2000, s. 26.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2013 r. — Companhia Previdente i Socitrel przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-409/13)

(2013/C 367/53)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: COMPANHIA PREVIDENTE — Sociedade de Controlo de Participações Financeiras, SA (Lizbona, Portugalia)

i SOCITREL — Sociedade Industrial de Trefilaria, SA (Trofa, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci D. Proença de Carvalho, J. Caimoto Duarte, F. Proença de Carvalho i T. Luísa Faria)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej z dnia 24 maja 2013 r. (D/2013/048425) w sprawie odmowy obniżenia z powodu braku zdolności płatniczej grzywny nałożonej na SOCITREL na podstawie postępowania w sprawie naruszenia wszczętego na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, w której stwierdzono również, że COMPANHIA PREVIDENTE ponosi solidarną odpowiedzialność za zapłatę tej grzywny;
- zastosowanie do skarżących obniżki grzywny z powodu braku zdolności płatniczej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia zawartego w art. 296 TFUE, ze względu na to, że nie wzięła ona pod uwagę informacji dostarczonych przez grupę COMPANHIA PREVIDENTE dotyczących jej upadłości

— skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 296 TFUE, ze względu na to, że nie umotywowała należycie odmowy obniżenia grzywny z powodu braku zdolności płatniczej, ponieważ nie przeanalizowano konkretnie przesłanek, które zgodnie z praktyką decyzyjną Komisji Europejskiej [w szczególności zgodnie z pkt 35 Wytocznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 ⁽¹⁾, zwanych dalej „wytycznymi”] oraz z orzecnictwem sądów Unii Europejskiej dotyczącym upadłości należy spełnić w celu uzyskania obniżenia grzywny w tych ramach, oraz ze względu na to, że nie rozpatrzono należycie podnoszonych przez CP w toku spornego postępowania przed Komisją Europejską argumentów w odniesieniu do spełnienia przez grupę COMPANHIA PREVIDENTE tych przesłanek.

2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych, oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności, ze względu na to, że Komisja nie obniżyła grzywny w obliczu braku zdolności płatniczej grupy COMPANHIA PREVIDENTE

— skarżące twierdzą, że popełniono błąd w ustaleniach faktycznych, oczywisty błąd w ocenie i naruszono zasadę proporcjonalności ze względu na to, że nie wzięto należycie pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności faktycznych ani nie zbadano właściwie dowodów przedstawionych przez grupę COMPANHIA PREVIDENTE w toku omawianego postępowania w sprawie ponownego rozpatrzenia grzywny ze względu na brak zdolności płatniczej, zgodnie z pkt 35 wytycznych, utrzymując w mocy grzywnę przekraczającą aktualne możliwości finansowe grupy COMPANHIA PREVIDENTE.

Skarżący wnoszą ponadto na podstawie art. 261 TFUE o obniżeniu ze względu na brak zdolności płatniczej grzywny nałożonej na SOCITREL, za którą COMPANHIA PREVIDENTE jest solidarnie odpowiedzialna.

(¹) Dz.U. 2006, C 210, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2013 r. — Fard i Sarkandi przeciwko Radzie

(Sprawa T-439/13)

(2013/C 367/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohammad Moghaddami Fard (Teheran, Iran) i Ahmad Sarkandi (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: M. Taher, solicitor, M. Lester, barrister, i S. Kentridge, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/270/WPZiB z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 156, s. 10) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 156, s. 3);

— obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, iż zostało spełnione którekolwiek z kryteriów umieszczenia w wykazie w odniesieniu do obu skarżących, i że brak jest ważnej podstawy prawnej wskazania skarżących.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada zmierzała do nałożenia na skarżących zakazu podróżowania bez właściwej podstawy prawnej.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego ani wystarczającego uzasadnienia objęcia skarżących zakwestionowanymi środkami.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada nie zagwarantowała przysługującego skarżącym prawa do obrony i skutecznej kontroli sądowej.

5) Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja Rady o wskazaniu skarżących naruszyła w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny przysługujące skarżącym prawa podstawowe, w tym prawo do ochrony własności, życia rodzinnego, działalności zawodowej i dobrego imienia.

Odwołanie wniesione w dniu 20 września 2013 r. przez AN od wyroku wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-111/10 AN przeciwko Komisji

(Sprawa T-512/13 P)

(2013/C 367/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: AN (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci É. Boigelot i R. Murru)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 11 lipca 2013 r. w sprawie F-111/10 AN przeciwko Komisji Europejskiej;

— przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;

— obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia podczas dokonanego przez SSP badania podniesionego w pierwszej instancji zarzutu odnoszącego się do uchybień w dochodzeniu skierowanym wobec wnoszącego odwołanie, gdyż uzasadnienie przedstawione przez SSP w pkt 95 i 96 zaskarżonego wyroku jest błędne lub co najmniej niewystarczające i niekompletne.